

Η ΠΡΩΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΗΣ ΟΘΟΝΗΣ

Η ΡΟΥΘ ΤΣΑΤΤΕΡΤΟΝ ΚΑΙ ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΗΣ

(Η περιπετειώδης σταδιοδρομία της άρτιας βεντέτας του Χέλλυγουντ)

ρεζισσέρ, ο οποίος έρχοται να διεκδικήσει την προσοχή τατιά, στην οποία θα πρωταγωνιστούσε.

Έρχοταν λοιπόν τώρα να δοθεί έναν πρωταγωνιστή κατάλληλο για να παίξει μαζί με τη Ρουθ στην νέα της ταινία. Και τον πρωταγωνιστή αυτόν θα τον διάλεγε η ίδια η Ρουθ. Τον ήθελε να είναι της άρεσκειάς της.

Ο ρεζισσέρ, μαζί με έναν όπερατέρ και μια κινηματογραφική μηχανή, είχαν γυρίσει επί δύο βδομάδες όλα τα κέντρα του Χόλλυγουντ, στα οποία συγγάζον-όσοι αναζητούν να βρουν μια μέρα στον κινηματογράφο. Κι' όπου έβλεπαν κανένα νέο με χαρακτηριστικά όμοια, ή απλώς φωτοεικόνη, ο όπερατέρ κινηματογραφούσε άμεσως μερικά λόξες του και μερικάς φωτογραφίες του.

Και τώρα στο ιδιωτικό θέατρο της εταιρείας γινόταν η προβολή όλων αυτών των νέων για να διαλέξει η Ρουθ τον πιο κατάλληλο που θύταζε μαζί της.

Η Ρουθ όμως ήταν προβολή. Αι' τους νέους που είχαν προσβληθεί στην οθόνη, κανένας δεν της άρεσε. Ο ρεζισσέρ κι' ο διεκδικητής της εταιρείας ήσαν καταστονχοσημένοι. Ο πρώτος ίδιος συμβουλόταν ότι θύταρε να κάνει καινούργια περιοδεία στα κεντρικά του Χόλλυγουντ για να κινηματογραφήσει άλλους πάλιν νέους υποψηφίους αστέρες.

Ξαφνικά είδαν τη Ρουθ να κοιτάζει με ενδιαφέρον στην οθόνη. Επρόβαλλο τώρα ένας απ' τους δυο τελευταίους υποψηφίους. Δεν ήταν ούτε καν άμορφος. Τ' αϊτιά του ήσαν πολύ μεγάλα, η μύτη του υπερβολικά χοντρή κι' η φυσιογνωμία του σχεδόν αξιοποιήσιμη.

Έν τούτοις άκουσαν τη Ρουθ να ψιθυρίζει:

—Αυτός είναι! Σ' όλη τη ζωή μου τον αναζητούσα αυτόν τον άνθρωπο.

Έτσι ο νέος εκείνος—Τζώρτζ Μπρέντ τον έλεγαν—δέχτηκε την άλλη μέρα, χωρίς, την επίσκεψη του ρεζισσέρ, ο οποίος του έπρότεινε να πρωταγωνιστήσει στην ταινία «Οι πλοίοια είναι πάντα με το μέρος μας», μαζί με τη Ρουθ Τσάττερτον, με μεγάλο μισθό.

Αίχως μίνες αργότερα, η όμοια Ρουθ πήρε διαζύγιο απ' τον τότε σύζυγό της και παντρεύτηκε τον Τζώρτζ Μπρέντ, με τα μεγάλα αϊτιά και τη χοντρή μύτη.

Αϊτή είχε η τελευταία έρωτική περιπέτεια της Ρουθ Τσάττερτον, την οποία στο Χόλλυγουντ ονομάζουν «Η πρώτη γυναίκα της οθόνης».

Η Γκρέτα Γκάρμπο μπορεί να είναι μεγαλειώδης, η Κόνσταντ Μπέννετ πολύ γοητευτική, η Νόρμα Ήρσερ, η όμοια Έλντν, ή Κλάρα Μπόου με σαξί απλή, που δεν έχει καμιά άλλη. Μα η προσωπική γοητεία της Ρουθ στην οθόνη είναι κάτι ασύγκριτο, άφραστο.

ΕΣΑ σ' ένα μικρό ιδιωτικό θέατροκι, από κείνα που έχουν όλες ή μεγάλες κινηματογραφικές εταιρείες στο Χόλλυγουντ, για να κάνουν τις δοκιμαστικές προβολές των καινούργιων ταινιών, ήσαν καθισμένοι, μια μέρα, στο θέατρο της διεκδικέως, δύο άνδρες και μια γυναίκα. Η γυναίκα αυτή ήταν μια απ' τις πιο διάσημες βεντέτες της οθόνης. Ήταν η Ρουθ Τσάττερτον, την οποία οι αμερικανικοί θεατροί ως τον πρώτον αστέρα του κινηματογραφικού τον στερεώματος. Άριστέρα της καθόταν ο διεκδικητής της εταιρείας στην οποία εργάζεται η όμοια Ρουθ, και δεξιά της ο ρεζισσέρ, ο οποίος έρχοται να διεκδικήσει την προσοχή τατιά, στην οποία θα πρωταγωνιστούσε.

Έρχοταν λοιπόν τώρα να δοθεί έναν πρωταγωνιστή κατάλληλο για να παίξει μαζί με τη Ρουθ στην νέα της ταινία. Και τον πρωταγωνιστή αυτόν θα τον διάλεγε η ίδια η Ρουθ. Τον ήθελε να είναι της άρεσκειάς της.

Ο ρεζισσέρ, μαζί με έναν όπερατέρ και μια κινηματογραφική μηχανή, είχαν γυρίσει επί δύο βδομάδες όλα τα κέντρα του Χόλλυγουντ, στα οποία συγγάζον-όσοι αναζητούν να βρουν μια μέρα στον κινηματογράφο. Κι' όπου έβλεπαν κανένα νέο με χαρακτηριστικά όμοια, ή απλώς φωτοεικόνη, ο όπερατέρ κινηματογραφούσε άμεσως μερικά λόξες του και μερικάς φωτογραφίες του.

Και τώρα στο ιδιωτικό θέατρο της εταιρείας γινόταν η προβολή όλων αυτών των νέων για να διαλέξει η Ρουθ τον πιο κατάλληλο που θύταζε μαζί της.

Η Ρουθ όμως ήταν προβολή. Αι' τους νέους που είχαν προσβληθεί στην οθόνη, κανένας δεν της άρεσε. Ο ρεζισσέρ κι' ο διεκδικητής της εταιρείας ήσαν καταστονχοσημένοι. Ο πρώτος ίδιος συμβουλόταν ότι θύταρε να κάνει καινούργια περιοδεία στα κεντρικά του Χόλλυγουντ για να κινηματογραφήσει άλλους πάλιν νέους υποψηφίους αστέρες.

Ξαφνικά είδαν τη Ρουθ να κοιτάζει με ενδιαφέρον στην οθόνη. Επρόβαλλο τώρα ένας απ' τους δυο τελευταίους υποψηφίους. Δεν ήταν ούτε καν άμορφος. Τ' αϊτιά του ήσαν πολύ μεγάλα, η μύτη του υπερβολικά χοντρή κι' η φυσιογνωμία του σχεδόν αξιοποιήσιμη.

Έν τούτοις άκουσαν τη Ρουθ να ψιθυρίζει:

—Αυτός είναι! Σ' όλη τη ζωή μου τον αναζητούσα αυτόν τον άνθρωπο.

Έτσι ο νέος εκείνος—Τζώρτζ Μπρέντ τον έλεγαν—δέχτηκε την άλλη μέρα, χωρίς, την επίσκεψη του ρεζισσέρ, ο οποίος του έπρότεινε να πρωταγωνιστήσει στην ταινία «Οι πλοίοια είναι πάντα με το μέρος μας», μαζί με τη Ρουθ Τσάττερτον, με μεγάλο μισθό.

Αίχως μίνες αργότερα, η όμοια Ρουθ πήρε διαζύγιο απ' τον τότε σύζυγό της και παντρεύτηκε τον Τζώρτζ Μπρέντ, με τα μεγάλα αϊτιά και τη χοντρή μύτη.

Αϊτή είχε η τελευταία έρωτική περιπέτεια της Ρουθ Τσάττερτον, την οποία στο Χόλλυγουντ ονομάζουν «Η πρώτη γυναίκα της οθόνης».

Η Γκρέτα Γκάρμπο μπορεί να είναι μεγαλειώδης, η Κόνσταντ Μπέννετ πολύ γοητευτική, η Νόρμα Ήρσερ, η όμοια Έλντν, ή Κλάρα Μπόου με σαξί απλή, που δεν έχει καμιά άλλη. Μα η προσωπική γοητεία της Ρουθ στην οθόνη είναι κάτι ασύγκριτο, άφραστο.

Ο πολύς κόσμος που έαυμάζει τη Ρουθ, νομίζει ότι η όμοια καλλιτέχνης πρόκειται από αξιοποιήσιμη οικογένεια κι' ότι γεννήθηκε μέσα στα πλοία. Τιποτε όμως απ' όλα αυτά δεν είναι αληθινά. Τον αξιοποιήσιμότητά της και τις υπέροχες ευγενικές κινήσεις της, τις άποχτησε ή Ρουθ μεγάλη, με τη συστηματική εξάσκηση.

Σε ηλικία δεκαεσσάρων έτων ή Τσάττερτον κατόρθωσε να βγει στη σκηνή. Έπαιξε τότε στη Βασινγκτόνα, με έναν διάσο τετάρτης

τάξεως, στην περίφημη αμερικανική κωμωδία «Ο πρίγκιπ Άπατερομάς». Στο τέλος της πρώτης βδομάδας της καλλιτεχνικής σταδιοδρομίας της, μόλις πληρώθηκε το μισθό της, έτρεξε να τον δώσει στη μητέρα της, ή οποία της είπε:

—Κόρη μου, καλό ήταν να μη βγής στη σκηνή. Μα, μια που βγήκες, κύτταξε να γίνης μεγάλη ήθοποιός.

Όταν ο διάσος έφυγε απ' τη Βασινγκτόνα για περιοδεία σ' άλλες πόλεις της Αμερικής, ή μικρή Ρουθ πήγε μαζί του. Κι' όταν ο διάσος εκείνος διαλύθηκε, έπασσε δουλειά σ' άλλον, κι' έπειτα σ' άλλον. Γύρσε έτσι όλες σχεδόν τις πόλεις των Ηνωμένων Πολιτειών.

Στο τέλος ξαναβρέθηκε στη Νέα Υόρκη. Τότε βάλθηκε να γίνει πρωταγωνίστρια ενός αξιοποιήσιμου θεάτρου της Ξικουσιμένης Μπρόντγουάι. Με άθροος αμερικανικότητα πήγε και ζήτησε την συνδρομή ενός θεατρού πρώτοτος, ο οποίος την είχε γνωρίσει στις περιοδείες της. Ο πρώτος αυτός έδειξε παρικό ενδιαφέρον για το θαρραλέο κορίτσι και της έδωσε ένα συστατικό γράμμα για τον Ένρι Μύλλερ, έναν απ' τους πιο δημοφιλείς ήθοποιούς της Μπρόντγουάι.

Έπειτα από πολλές δυσκολίες ή Ρουθ κατόρθωσε να βρη το γραφείο του Μύλλερ. Μα της είπαν ότι ο ήθοποιός δεν ήταν μέσα. Η Ρουθ άποφάσισε να τον περιμένει.

Τον περίμενε ήτοιμονετικά επί ώρες, ως που τέλος τον είδε να καταπαθήν στο γραφείο του. Ή συγγνήσις της ήταν μεγάλη. Μα κι' ο Μύλλερ εξέπληξη βλέποντας να τον πληρώσει ένα κοριτσάκι φτωχικά ντυμένο, και κατασπυγγιμένο.

—Έμένα περιμένετε; τη ρώτησε.

—Μάλιστα, κύριε Μύλλερ.

—Όλλ, ράϊτ! Έλάτε μέσα.

Άνοιξε την πόρτα και την έμπασσε στο γραφείο του. Έδει την άκουσε, ήτοιμονετικά στην άρχη, με ενδιαφέρον στο τέλος, να του λη για τις θεατρικές έπιτυχίες της στις έπαρχιες και για τις μελλοντικές τις φιλοδοξίες. Ένοιαρέθηκε για αϊτήν και την πήρε να παίξει ένα μικρό ρόλο στο θεατροκό έργο στο οποίο πρωταγωνιστούσε.

Η γνωριμία της με τον Μύλλερ ήταν ή σωτηρία της Ρουθ. Ο διάσμος ήθοποιός άντελήφθη ότι ή μικρούλα αϊτή είχε μεγάλο ταλέντο. Κι' άρχισε να της διδάσκει ο ίδιος τους ρόλους της και να της μαθαίνει τα μυστικά της θεατρικής τέχνης.

Έτσι, μέσα σε λίγον καιρό ή Ρουθ πρωταγωνιστούσε μαζί με τον Μύλλερ στη μουσική κωμωδία «Ο Μπαμπάς με τα μεγάλα πόδια».

Χάρις στο ενδιαφέρον του Μύλλερ ή Ρουθ έδοξάχη απαγγελίες, τραγούδια, μουσική, χορό και ξένες γλώσσες. Τέλος ένωσαν τις οικονομίες τους με τον Μύλλερ, έκαναν δικό τους θύασο, νοίκιασαν ένα θέατρο κι' άρχισαν να παίξουν μοντέρνα ξένα έργα, άρχίζοντας με

το γαλλικό «Η Στοργή» του Μπαταίγ. Μα ή έπιχειρήσις τους αϊτή ναυάγησε κι' αναγκάστηκαν να ξαναγυρίσουν και πάλι στο θέατρο που έταίχισαν πριν.

Έκει γνωρίστηκαν με έναν άλλο Ξικουστόν ήθοποιό, τον Ρόλερ Φόρμιτς.

Άρχισε τότε ένας άγριος άνταγωνισμός μεταξύ των δύο ήθοποιών, οι οποίοι άγαπούσαν έξιςου παράφορα τη Ρουθ. Και το άποτέλεσμα ήταν ότι, παρ' όλα όσα χροστούσε στον Μύλλερ ή παρ'ά πρωταγωνίστρια, τον άφησε τέλος στο κρόα του λουτρού και παντρεύτηκε τον Φόρμιτς.

Το άντρώγιο έζησε ευτυχισμένο για κάμποσον καιρό, ως που έκαναν μαζί μια δική τους θεατρική έπιχειρήσις, στην οποία έχισαν όλες τις οικονομίες των. Τότε ο Φόρμιτς, για να ξαναπειραξή την περιουσία του, δέχτηκε την πρόταση που του είχε κάνει μια κινηματογραφική έταιρεία, κι' έφυγε για το Χόλλυγουντ για να βγη στην οθόνη.

Η Ρουθ στην άρχη άνηθήκε να τον ακολουθήσει. Έλιχε τη γνώμη ότι ήταν ήθοποιός της σκηνής κι' έννοους να μείνη στο θέατρο μέχρι τέλους. Παρέμεινε λοιπόν στη Νέα Υόρκη, χωρίς δουλειά, γιατί κανένας απ' τους θεατρώνες της Μπρόντγουάι δεν άπεράσισε να την

Η Ρουθ Τσάττερτον και ο Τζώρτζ Μπρέντ

ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ

Η «ΕΛΗΣ» ΚΑΙ ΤΟ... ΜΕΛΛΟΝ

Έχετε στο δέρμα σας καμιά έλη; Κιτταχτείτε και διαβάστε συγχρόνως τα παρακάτω, για να μάθετε την τύχη σας.

Οι Βυζαντινοί από το μέρος του βόρειου, στο οποίο ήπιαζε η έλη, μπορούσαν να προφητεύουν το μέλλον. Υπάρχει μάλιστα ένα ολόκληρο χειρόγραφο, γεμάτο από τέτοιες προφητείες, το οποίο έδημοσιεύθη στο «Δελτίο της Λαογραφικής Έταιρείας» κι' από το οποίο παίρνομε τις πιο νόστιμες:

«Αν ένας άντρας έχει έλη στο μέτωπο, αυτό σημαίνει ότι θα γίνει μια μέρα πλούσιος. Όταν την έχει ανάμεσα απ' τα δυο φρύδια, θα πάει γυναίκα έναρτη και όμορφη. Έλη στο μάγουλο, σημαίνει απόκτηση μεγάλης περιουσίας και δόξης, στα χείλη φτώχεια, στο πηγούνι καλοπέραση, και στ' αυτιά δυστυχία.

Επίσης, όταν ο άντρας έχει έλη στο σάβρο, θα γίνει πλούσιος κι' εύτυχης και όταν την έχει στη μασχάλη, θα πάει γυναίκα πλούσια και φρόνιμη.

Εάν η έλη είναι στο χέρι, αυτό σημαίνει απόκτηση πολλών παιδιών, στο στήθος είναι προειδοποιητικό φτώχειας και στο μέρος της καρδιάς, χαρακτηριστικό ποτηρίας και κακουργίας.

Αν πάει μια γυναίκα έχει, σ' οποιοδήποτε μέρος του σώματός της, καμιά έλη χρονιάς άνοχτου κακοτυχ, σημαίνει ότι θα πάει άντρα πλούσιος και όμορφος. Αν έχει μαύρη έλη στο μέτωπο, η τύχη της προβλέπεται λαμπρή: Θα παντρευτεί μεγατόνα, θα τιμηθεί και θα δοξαστεί πολύ. Έλη στο μάγουλο σημαίνει έρωτικές κατακτήσεις, αλλά και περιπέτειες. Έλη στα χείλη είναι ένδεικτικό κακοτρόπου χαρακτήρος. Όταν η έλη είναι στο πηγούνι, σημαίνει άτυχια στο γάμο, φτώχεια και οικογενειακές τραγωδίες.

Αντιθέτως η γυναίκα που έχει έλη στη μασχάλη, μπορεί να είναι βεβαία ότι θα εύτυχη στο γάμο της και θ' αγαπηθεί πολύ από τον άντρα της, ο οποίος θα της είναι αμόνως πιστός και άφοσιωμένος.

Αν έχει την έλη στο πόδι, σημαίνει ότι θ' απόκτηση πολλά άγούρια, και στο χέρι, πολλά κορίτσια.

Τέλος, η γυναίκα που έχει την έλη στην πλάτη, πρέπει να είναι βεβαία ότι θα πραγματοποιήσει τα πιορότερα νεανικά της όνειρα.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ο ΗΛΕΚΤΡΙΣΜΟΣ ΩΣ ΑΝΑΙΣΘΗΤΙΚΟΝ

Ένας Αμερικανός ηλεκτρολόγος ανέκαλυψε ότι τα ηλεκτρικά ρεύματα, όταν μεταβιβάζονται σε φρισμένη ποσότητα κι' έντασι, μπορούν να καταστήσουν το ανθρώπινο σώμα άναίσθητο στους πόνο, στο κρύο και στη θερμοότητα. Ένεργούν δηλαδή όπως και τα ισχυρά άνασθητικά.

Ο ηλεκτρολόγος αυτός έκανε σχετικά πειράματα στον έαυτο του, μεταβιβάζοντας τέτοιου είδους ρεύματα στην πλάμη του, την οποία τρίπτει κατόπιν με βελόνη, χωρίς να αισθανθεί τον παραμικρότερο πόνο.

πάρη στο θάσο του.

Αφού έμεινε άνεργη κάμποσους μήνες, η Ρουθ, στο τέλος, μάζεψε τις λίγες οικονομίες που της είχαν απομείνει — χίλια δολάρια περίπου — κι' έφυγε κι' αυτή για το Χόλλυγουντ, για να βγει στον κινηματογράφο.

Μά δεν θέλησε να ζητήσει τη συνδρομή του συζύγου της γι' αυτό. Δεν ήθελε να χροστώνει σ' αυτόν την ανάδειξή της. Έτσι όμως κέρησε επί δεκαοχτώ ολόκληρους μήνες χωρίς δουλειά στο Χόλλυγουντ, ξεκολλώντας τα χίλια της δολάρια. Κι' όταν πια τα χρημάτα της σάβησαν κι' έφτασε στο άποροχρητο, είχε την καλή τύχη να συναντήσει τον κομμοξωτισμένο ήρωα του Έμιλ Γιάννιγκς. 'Απ' την πρώτη στιγμή που την αντίκρισε, ο Γιάννιγκς έμεινε χαταμαγεμένος απ' τη μεγαλοπρεπή όμορφη της και της ζήτησε να πάει μαζί του ως πρωταγωνίστρια στην ταινία «Η άμαρτία των Πατέρων».

Η Ρουθ δέχτηκε και βγήκε έτσι στον κινηματογράφο.

Δεν πέρασε πολύς καιρός κι' έπεράττησε ο διμύλων. Συνέθε κι' αυτό για την καλή της τύχη.

Η Ρουθ ήταν ήρωικός του θεάτρου, ήξερε άπαγγελία, είχε θαυμασία φωνή κι', επί πλέον, τραγουδούσε υπέροχα. Στην πρώτη διμύλωση ταινία «Η κυρία Χ...» που πρωταγωνίστησε, άναγωνίστησε ως η μεγαλύτερα ντίνα του Όμιλόντος. Η φήμη της διαρκώς μεγάλωνε, ενώ, αντίθετως, η φήμη του συζύγου της, του Ράλφ Φόρμις, έσβηνε διαρκώς. Αυτό έγινε ατία να χωρίσουν, άνεπισήμως, χωρίς διαζύγιο.

Όσοτος, έμειναν καλοί φίλοι, δειπνούσαν συχνά μαζί, έκαναν έκδρομές με το αυτοκίνητο.

Τελειάη η Ρουθ άνακάλυψε, όπως γράφομε στην άρχη του άρθρου αυτού, τον Τζωρτζ Μπρέντ, και για να μπορούσε να τον παντρευτεί, πήρε διαζύγιο απ' τον Ράλφ Φόρμις. Αυτή εινε, εν συντόμω, η ιστορία της όραίας βεντέτας του Χόλλυγουντ.

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΕΝΑΣ ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ ΝΕΚΡΟΘΑΦΤΗΣ

Πώς ο Σκάρλετ έδωσε από παιδί δείγματα του ταλέντου του. Τό νεκροθαφείς των ζώων. Πώς έγινε νεκροθαφτής της Άγγλικής άριστοκρατίας. Τα άστειά και οι επικήδειοι του Σκάρλετ. Η φίλια του με τον Σαίξπηρ. Πώς έσκαψε μόνος του τον τάφο του, κτλ. κτλ.

Έχουν κι' οι νεκροθάφτες τον βασιλέα τους, τον άνθρωπο που δόξασε και λάμπηρισε το θλιβερό και άποχρυστικό επάγγελμά τους. Και ο βασιλιάς αυτός των νεκροθαφτών ήταν ο Σκάρλετ, ένα από τα πιο ένδιαφέροντα και περιεργα πρόσωπα της ιστορίας της Άγγλιας στον 16ο αιώνα.

Ο Σκάρλετ γεννήθηκε το 1494 σ' ένα μικρό χωριό του Νόρφωκτον. Όλες η εξέχουσες φησιογνομίες των αιώνων έδειξαν από τα παιδικά τους χρόνια την ιδιαίτερη κλίση τους. Έτσι κι' ο Σκάρλετ, από μικρό παιδί, γυρνούσε στα βουνά και τις χαράδες του τόπου του, ψάχνοντας να βρει πτώματα γαπιών και σκύλων, που τάθησε κατόπιν σ' ένα ειδικό κομητήριο, έξω από το χωριό του. Τα παράξενα αυτά γούστα του έβγαν άφορηά κι' τον άποφύγουν τ' άλλα παιδιά. Μά και ο Σκάρλετ δεν έδειξε ένθουσιασμό από τη συντροφιά τους. Άγαπούσε τη μόνωση και τη σιωπή.

Σέ ηλικία 18 ετών, ο Σκάρλετ ανέλαβε επίσημως το καθήκον του νεκροθάφτου του χωριού του. Είχε δώσει κόλας εξετάσεις της νεκροθαφτικής του τέχνης και το κοινοτικό συμβούλιο κατάλαβε πως θα ήταν κριμα να μη χρησιμοποιήση το ταλέντο του. Μά η κίνησις στο μικρό κομητήριο του χωριού ήταν πολύ περιορισμένη και ο Σκάρλετ έπληττε θανάσιμα από τεμπελιά. Για καλή του τύχη, πέρασε κάποτε από το Νόρφωκτον ο βασιλεύς Έρρικος Η'. Ο Σκάρλετ παρουσιάστηκε τότε μπροστά του για να του άποβάλη τα σέθη του και ο βασιλεύς έμεινε τόσο ένθουσιασμένος από την... άσχημα και το όπιατο πνεύμα — κυριολεκτικά μακάθριο πνεύμα — του νεκροθάφτη, ώστε τον ρώτησε τι έπιθυμία είχε για να του την εκπληρώση άμέσως.

—Νά με πάρете νεκροθάφτη στο Λονδίνο, Μεγαλειότατε! το άποκρίθηκε χωρίς διαταγμό ο Σκάρλετ.

Ο βασιλεύς γέλασε με την άξιοσι του Σκάρλετ. Δεν του άρνήθηκε όμως τη χάρι που του ζήτησε. Κι' έτσι, ύστερ' από λίγον καιρό, ο Σκάρλετ βρισκόταν έγκατεστημένος στο κεντρικό κομητήριο του Λονδίνου. Τα δεινρα του Σκάρλετ είχαν πραγματοποιηθεί επί τέλους! Ήταν εύχαριστημένος από τη ζωή του... Η δουλειά δεν του έλειπε ποτέ! Και είχε να κάνει τις περισσότερες φορές, με πτώματα άβρα, άριστοκρατικά. Όταν ο πελάτης του άνηκε στην άνωτάτη άριστοκρατική τάξη, ο Σκάρλετ τον περιεβάλλε με ιδιαίτερες προτιμήσεις. Φρόντιζε να είναι ο τάφος όσο το δυνατό πιο άνετος κι' ευρύχωρος, να είναι το χώμα καθαρό, χωρίς πετραδιάνα ή άκαθαρσίες. Κι' επειδή ο Σκάρλετ ήταν συνήθως μεθυσμένος, φαντάζεστε πια τι άνοησίες έλεγε ενώ έκατέσθε στο πένθυμο έργο του!... Άλλοτε όμως έλεγε λόγια θαυμαστά για το φιλοσοφικό τους βάθος.

Ίστορικός παρέμεινε ο σύντομος επιζήλιος που έξεφώνησε ο Σκάρλετ στην Κατερίνα, σύζυγο του βασιλέως Έρρικου Η', ενώ την κατέβαζε στον τάφο:

— Ένα όραίο πνεύμα πέταξε στον ούρανο κι' ένα όραίο σώμα κατεβαίνει αυτή τη στιγμή στον κρύο τάφο! Δεν ξέρει κανείς ποιά από τα δυο να λυπηθή περισσότερο...

Ο μέγας τραγικός ποιητής Σαίξπηρ είχε ιδιαίτερη φίλια με τον νεκροθάφτη αυτόν. Συχνά πηγαίνανε μαζί και πίνανε κρασί. Ο Σκάρλετ διηγόταν στον ποιητή διάφορα άνεξήγητα και ιστορίες από τη ζωή του. Τον Σκάρλετ μάλιστα είχε ύπ' όψει του ο Σαίξπηρ όταν έγραψε την περίφημη σκηνη των νεκροθαφτών στον «Άμλετ».

Τα χρόνια πέρασαν κι' ο Σκάρλετ βαρύνθηκε από τη ζωή.

Μία μέρα πήρε το φτώχει και το τσαπί του, τράθηξε σε μια γωνιά του κομητηρίου κι' άρχισε να σκάβη ένα λάζκο.

— Ποιόν θα θάμη; τον ρώτησε ένας φίλος και πεινούσε από μπροστά του.

— Ο τάφος αυτός εινε για μένα! το άποκρίθηκε ο Σκάρλετ. Καταλαβαίνω πως λίγη ζωή μου μένει ακόμα. Είμαι πολύ γέρος πια. Πράγματι, ήταν τότε έβδομηντα τριαράων ετών.

Αυτό όμως δεν τον άποτόλησε να ζήση άλλα είκοσι χρόνια και να θάμη, κατά το διάστημα αυτό, μερικά ακόμα χιλιάδες νεκρών. Στο μεταξύ όμως, δεν έκανε να περποείται τον τάφο του!...

Ένα πρωί έβραξαν να τον βρούν στο κομητήριο. Μά του κάκου. Ο Σκάρλετ είχε γίνει άφαντος. Τέλος, κάποιος από την υπηρεσία του νεκροθαφείου σκάφτηκε να πάη να ρίξη μία ματιά και στον τάφο του. Και βρήκαν τον νεκροθάφτη έπαλιωμένο εκεί μέσα — νεκρό. Ο Σκάρλετ είχε καταλάβει να πλησιάζουν η τελευταίες στιγμές της ζωής του και πήγε και πλάγιασε στον τάφο του που τον περιεόταν είκοσι ολόκληρα χρόνια — για να θάμη μόνος του και τον έαυτο του, αφού έθαψε τόνον άλλον κόσμο!...

Ο Σκάρλετ.